

RÓMAI LEVÉL 6. KAZETTA

**A Derek Prince Ministries,
Amely hirdeti Isten ihletett Igéjét
A föld végső határáig,
Hogy elérje és tanítsa azokat, akikhez még nem jutott el az Ige.**

Derek Prince a világ egyik legelismertebb bibliatanítója napjainkban. Feleségével Ruth-szal az egész világon utazik, és megosztja másokkal Isten Igéjéről kapott látását. Imádkozik a betegekért, és beszél a világ eseményeivel kapcsolatos próféta látásairól, az Ige fényében. Rádióműsorai a világ népességének feléhez eljutnak fordításokban, hallhatók például oroszul, spanyolul és kínaiul. Derek Prince több mint harminc könyvnek a szerzője, amelyeket csaknem negyven nyelvre lefordítottak. A "Global Outreach Program" keretében könyveket és kazettákat küld keresztény vezetőknek a harmadik világ országaiba, a kommunista országokba és a Távols-Keletre. Itt a Derek Prince Ministries.

Az előző két alkalom során a Római levél 4. részével foglalkoztunk, és elsősorban Ábrahám példájára és mintájára és az ő hitére összpontosítottunk. Láttuk, hogy melyek voltak azok a feltételek, amelyeket Ábrahámnak teljesítenie kellett annak érdekében, hogy sok népek atyjává válhasson. Aztán megvizsgáltuk azokat a feltételeket, amelyeket nekünk kell teljesítenünk annak érdekében, hogy Isten Ábrahám leszármazottainak tekintsen bennünket. Most továbblépünk ennek a zárandokútnak a 6. szakaszára, amely az 5. fejezetben kezdődik, és amely a vázlatunkban „Öt tapasztalati eredmény” cím alatt szerepel a hit általi megigazulás részben. Korábban már rámutattam, hogy az evangélium gyökerei a történelemhez és az emberi tapasztalatokhoz nyúlnak vissza. Nem elvont elméletekből áll, hanem kapcsolódik a történelemhez és az emberiség tapasztalataihoz. Kapcsolódik a történelemhez, mert történelmi tényekre épül. Jézus meghalt, eltemették, feltámadt a harmadik napon. Ha ezek a tények nem igazak, akkor az evangélium sem igaz. Az emberi megtapasztalásokhoz is kapcsolódik, mivel ha elhisszük és annak alapján cselekszünk, akkor olyan megtapasztalásokat eredményez az életünkben, amelyeket semmilyen más módon nem tudnánk elérni. Most újból megvizsgáljuk azokat a tapasztalati eredményeket, amelyek a hit által történő megigazuláshoz kapcsolódnak. Mi történik velünk, ha teljesítjük annak feltételeit, hogy Isten igaznak tekintsen minket hit által, vagy hogy megigazuljunk. Többféleképpen fogalmazhatunk: megigazulás, felmentés, nem vagyunk bűnösök, igazságot tulajdonítanak nekünk, Isten megigazít minket, olyan igazak vagyunk, mint ha soha nem vétkeztünk volna. Milyen érzés ez? Mi történik bennünk? Pál foglalkozik ezzel a kérdéssel az 5. rész elején. Itt van a következő „azért”. Nem hiszem, hogy valaha is megteszem, de érdekes lenne végigmenni a Római levélen és megszámlálni az „azért” kötőszavakat. De itt van a következő.

„Mivel tehát megigazultunk hit által, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által. Őáltala kaptuk hitben a szabad utat ahhoz a kegyelemhez, amelyben vagyunk, és dicsekszünk azzal a reménységgel is, hogy részesülünk Isten dicsőségében.” Itt olvasható az első három tapasztalati eredménye a hit általi megigazulásnak. Először is békességünk van Istennel. Életünkben első alkalommal harmóniában vagyunk Teremtőnkkel. És ha harmóniában vagyunk a Teremtővel, akkor bizonyos értelemben a teremtményeivel is harmóniában állunk. Biztosan tudom, hogy közülünk sokaknak van olyan tapasztalata, hogy miután találkoztunk az Úrral és megigazultunk hit által, mindent teljesen más színben láttunk. Eszetekbe jut valami hasonló élmény? Én egy kis tengerparti városban találkoztam az Úrral az

angliai Yorkshire-ban, és amikor másnap kimentem a tengerpartra és láttam a hullámzást, minden teljesen más volt. Minden másmilyennek tűnt, a hullámok mintha ezt mondták volna: ez csak egy kis része Isten erejének, amit itt láthatsz. A hullámokban működő erő azonos a benned munkálkodó erővel, de benned még erősebb. Eszembe jut az első feleségem, aki már az Úrnál van, ő drámai személyes élmény során találkozott az Úrral. Másnap kiment sétálni a tengerpartra, és minden megváltozott. El se tudta hinni, hogy ugyanazon a helyen van, mint ahol egy nappal korábban is járt. Nincs mindenkinek ilyen drámai élménye, de ez is része annak, hogy békességünk van Istennel. Békesség van a környezeteddel, a teremtett világgal. Jób könyvében olvassuk, hogy Isten szövetséget szerez neked a mező méheivel. Hirtelen mindent másmilyennek látsz. Azok az erők, amelyek eddig ellened voltak, most már melletted állnak. Azok az erők, amelyeket nem tudtál irányítani és amelyek megrémítettek, most már nem rémítenek téged. Békesség van. Biztos, hogy ismeritek a „békesség” héber szavát: shalom, ez a szó szorosán kapcsolódik a „teljesség” szóhoz. Kapcsolódik továbbá a „megfizetni” szóhoz. Kifizetni egy számlát héberül: „leshalem”. Békesség van, mert a számlád ki van fizetve. A békesség teljesség. Az első alkalommal teljes, ép személyiség vagy. Mindegyik részed harmóniában áll a többi részeddel és a hatalmas Istennel, aki alkotott téged. Tehát békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által.

A második tapasztalati eredmény a 2. versben olvasható. *„Őáltala, tehát Jézus által kaptuk hitben a szabad utat ahhoz a kegyelemhez, amelyben vagyunk.”* Azt hiszem, a régi King James ezt mondja: „hozzáférés hit által a kegyelemhez”. Én jobban szeretem a „hozzáférés” szót. Tehát ha hit által megigazulunk, akkor hozzáférünk a kegyelemhez, amelyben megállhatunk. Már nem sodor minket az ár ide-oda. Már nem játszanak velünk különféle erők, hanem szilárdan állunk Isten kegyelmében. Isten kegyelme megnyugszik rajtunk. A kegyelem szó bizonyos értelemben jóindulatot, pártfogást jelent. Ez a két szó ugyanannak a szónak a kétféle fordítása. A „kegyelem” görög szava a „charis”, ebből származik a „karizma” szócsoport. Alapvetően szépséget, eleganciát, vonzerőt jelent. Nem szoktunk így gondolni erre a szóra. De azt szokták mondani, hogy a szépség a néző szemében van. Ha Isten kegyelemmel néz ránk, akkor gyönyörűnek lát minket. Tehát abban a csodálatos állapotban vagyunk, hogy elnyertük Isten jóindulatát. Ez mindent megváltoztat. Erősnek érzem magam, amikor felismerem, hogy minden helyzetben, ha Isten akaratában járok, velem van Isten jóindulata. A Példabeszédek könyve azt mondja, hogy Isten jóindulata olyan, mint egy esőtől terhes felhő. A Zsoltárok könyve ezt mondja: Isten az igazat pajzsként körülveszi jóindulatával. Isten jóindulata minden oldalról megvéd minket. És amint ez alatt a csodálatos felhő alatt járunk, ez a felhő időről időre megnyílik, és az áldás esője hull ránk. Ha a szépség fogalmai szerint gondolsz a kegyelemre, ez az, ami sok vallásos ember életéből hiányzik, az igazi szépség. Sokan kiegyeznek valami komor, száraz étellel. Nem hiszem, hogy ez lenne Isten akarat. Szerintem Isten meg akar szépíteni minket. Ő megszépíti az alázatost az ő megváltásával. Az a szépség, amely leszáll ránk, az ő jóindulata.

Aztán a harmadik eredmény, amely a második vers végén olvasható, reménységben felmagasztaltatunk Isten dicsőségében. Most már van reménységünk, az alagút végén látjuk a fényt. Lehet, hogy hosszú az alagút, de már látjuk a végén a fényt. Tudjuk, hogy végül részesülni fogunk Isten dicsőségéből az örökkévalóságban, mindörökkön örökké. A Kolossé 1:27-ben Pál ezt mondja: *„Akikkel az Isten meg akarta ismertetni azt, hogy milyen nagy a pogányok között eme titok dicsőségének gazdagsága, az tudniillik, hogy a Krisztus ti köztetek van, a dicsőségnek ama reménysége.”* Amikor Krisztus megjelenik bennetek, akkor tietek a dicsőség reménysége. A reménység az üdvösségnek egy nagyon fontos eleme. A Róma 8: 24 ezt mondja: *Reménység által menekülünk meg.* Az 1Thessalonika 5:8 pajzsnak nevezi a reménységet. Bocsánat, sisaknak nevezi. Ez védelmezi az elmét. Amikor üdvösséget nyertem,

Isten hihetetlen változásokat idézett elő bennem, de még sok évig nagy harc dúlt az elmémben a depresszió ellen. Ti nem ismeritek a depressziót, de ez olyan, mint egy föld alatti börtön az emberben. Végül hatalmas szabadulást éltem át a nehézség szellemétől. Utána Isten megmutatta nekem, hogy meg kell védelmeznie az elmémet. Amikor az igében kerestem a védelmet, megmutatta nekem, hogy a reménység jelenti ezt a sisakot. Ez egy szilárd, meggyőződésre épülő várakozás, hogy jó dolgok fognak történni. És mi örvendezünk ebben a dicsőségben. Az örvendezés nagyon erőteljes szó, azt jelenti, hogy annyira boldogok vagyunk, hogy valakinek beszélnünk kell róla. Ez az örvendezés szabad meghatározása, de legalább nem fogjátok elfelejteni. Azt jelenti, hogy annyira boldogok vagyunk, hogy valakinek beszélnünk kell róla, és izgatottak vagyunk.

Ez tehát az első három tapasztalati eredménye a hit által történő megigazulásnak. **Először** is békességünk van Istennel, **másodszor**: hozzáférünk a kegyelemhez, amely megvédelmez és körülvesz minket, beárnyékol minket, és **harmadszor**: ujjongunk Isten dicsőségének reménységében. Rendkívül izgatottak leszünk. Az izgalom az élet fontos része. Nagyon sajnálom azokat az embereket, akik mindenféle izgalom nélkül élik le az életüket. Nem hiszem, hogy ez lenne Isten akarata.

Most továbblépünk a következő szempontra, ami teljesen más jellegű. A harmadik tapasztalati eredménye a hit által történő megigazulásnak egy másfajta örvendezés. Ez az a pont, ahonnan nem akar mindenki továbblépni. Olvassuk el a 3., 4. és 5. verset. *„De nemcsak ezzel dicsekszünk, hanem a nyomorúságokkal is, mivel tudjuk, hogy a nyomorúság munkálja ki az állhatatosságot, az állhatatosság a kipróbáltságot, a kipróbáltság a reménységet, a reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívéinkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adatott Szent Szellem által.”* Mi tehát a negyedik eredmény? Örvendezés a... miben? Nyomorúságokban, nyomások alatt, próbákban, problémák és nehézségek között. Hányan jutottatok el idáig, hogy nemcsak Isten dicsőségének reménységében tudtok örvendezni, hanem a próbákban is? Pál azt is megmondja, miért kell örülnünk a próbákban. Látom, hogy néhányan nagyon meglepve néznek, de ettől nem vagyok megdöbbenve. Tartsátok itt az ujjatokat a Római levél 5. részénél, és egy pillanatra lapozzatok Jakab leveléhez. Vannak, akik úgy gondolják, hogy ellentmondások tapasztalhatók Jakab levele és a Római levél között. Én nem így gondolom. Szerintem ugyanannak az igazságnak a két ellentétes oldaláról van szó. Azt kell mondanom, hogy nagyon megszerettem Jakab levelét. Jakab ezt mondja az első részben, 2., 3. és 4. vers: *„Teljes örömmel tartsátok, atyámfiai, amikor különféle kísértésekbe estek.”* Jakab azt mondja, hogy örüljétek, Pál azt, hogy ujjongjatok. De lényegében mindketten ugyanazt az okot említik meg. *„Tudván, hogy a ti hiteteknek megpróbáltatása kitartást szerez.”* Elmondjam nektek, mi az egyetlen módja a kitartás megszerzésének? A próbák elviselése. Nincs más mód. Feleségem, Ruth, erre hangos áment szokott mondani. Éppen most tanuljátok a kitartást.

Folytassuk. *„De a kitartásnak tökéletes eredménye legyen, hogy teljesek és tökéletesek legyetek, minden fogyatkozás nélkül.”* Ez izgalmas, ugye? Szeretnétek teljesek és tökéletesek lenni, akik semmit sem nélkülöznek? Ez az egyetlen mód ennek megszerzésére. A nyomorúság a próbák gyökere. A próbák elviselése vezet el arra a helyre, ahol tökéletesek és teljesek lehetünk, akik semmit sem nélkülöznek. Ha el akarod érni ezt a célt, akkor meg kell ragadnod a gyökereket. Nem kell magadnak gondoskodnod a próbákról, erre Istennek gondja lesz.

Most lapozzunk vissza a Római levél 5. részéhez, és nézzük meg, mit mond Pál. Ezt mondja: dicsekszünk a nyomorúságainkkal, mert tudjuk, hogy a nyomorúság állhatatosságot

eredményez. Szerintem ez pontosan ugyanaz, mint amiről Jakab beszél, csak ott a kitartás szó szerepel. Hadd mondjam el, hogy az állhatatosság a keresztény élet nélkülözhetetlen része. Ha nem szerzel állhatatosságot, akkor a keresztény élet sok részét soha nem fogod elérni. 4. vers: az állhatatosság vagy a kitartás kipróbált jellemet eredményez. Nem ismerjük mások igazi természetét, amíg nem látjuk, hogyan viseli el a próbákat. Más módon nem lehet megtudni, milyen személyiséggel állunk szemben, csak úgy, hogy megnézzük, hogyan viseli el a próbákat. Mert a próbák hozzák létre a kipróbált jellemet. A kipróbált jellem pedig reménységet eredményez. Úgy jössz ki belőle... eszembe jut az első feleségem, azt kell mondanom, hogy ha volt olyan ember, aki átélte próbákat, akkor az ő volt. Felnevelt sok gyermeket Palesztinában minden pénzügyi támogatás nélkül, a helyiek hatalmas ellenállásával szemben. Amikor újabb próba érte, mindig ezt mondta: olyan izgatott vagyok, hogy Isten mit fog ebből kihozni. Ez a reménység. Tapasztalatból tudta, hogy végül Isten mindig átvezeti őt a próbákon. Én mindig úgy láttam, hogy ezt elég lassan teszi meg, de mindig megteszi. Amikor próbák sorozatát kell átélned és jön a következő próba, nem kell kétségbeesned. Nem kell tördelned a kezed, hogy jaj, most mi lesz, hanem ezt fogod mondani: alig várom, hogy lássam, mit fog ebből Isten kihozni. Ez a reménység. De próbák nélkül nem soha szerzed meg ezt a fajta reménységet.

Most következik a Római levél 5. részében található egyik legcsodálatosabb igevers. *„A reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adatott Szent Szellem által.”* Mi tehát a reménységünk legvégső alapja? Isten szeretete, amelyet kiárasztott a szívünkbe. Ez egy csodálatos kifejezés, nem azt mondja, hogy Isten szeretetének egy része kiáradt a szívünkbe, hanem azt, hogy Isten szeretete kiáradt. Isten teljes szeretete a kiáradt Szellem által a szívünkbe. Miután betöltött titeket a Szent Szellem, nem kell imádkoznotok szeretetért. Csak merítenetek kell a bennetek lévő szeretetből, mert az egész a rendelkezésetekre áll. Olyan ez, mintha valaki, aki a Mississippi partján lakik, esőért imádkozna. A folyóban sokkal több víz van, mint amit életében fel tud használni. Hiszem, hogy ugyanez igaz a szeretetre is. Miután a Szent Szellem kiáradt ránk és felszabadult bennünk, ott van bennünk a szeretet kiapadhatatlan forrásának lehetősége. Kérlek, hogy tartsátok ott az egyik ujjatokat a Római levél 5. részénél, és keressük meg egy pillanatra a szeretet híres himnuszát. Első Korinthusi levél 13. rész. Szeretnék rámutatni valamire a szeretet kapcsán, amire talán még soha nem figyeltetek fel. Mi a legerősebb dolog a világegyetemben? Hitem szerint Isten szeretete. Hitem szerint ez minden másnál erősebb. Salamon az Énekek énekében azt mondja, hogy a szeretet erős, mint a halál. Pedig a halál ellenállhatatlan. Senki sem tud a halálnak ellenállni. De amikor Jézus meghalt és feltámadt a halálból, akkor bebizonyította, hogy a szeretet még a halálnál is erősebb. Ez tehát a legnagyobb erő a világegyetemben. Soha ne becsüld alá az erejét.

Az 1Korinthus 13:4-től kezdve Pál leírja a szeretet természetét. *„A szeretet türelmes, jóságos, a szeretet nem irigykedik, nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. Nem viselkedik bántóan, nem keresi a maga hasznát, nem háborodik fel, nem rója fel a gonoszt. Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal.”* És most jön a legfontosabb. *„Mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr.”* Mi a hosszútűrés és a reménység legvégső forrása? Isten szeretete a szívünkben. Semmi sem tudja kimeríteni Isten szeretetét. Semmi sem tudja összezúzni Isten szeretetét, összetörhetetlen. Mindent elvisel, mindent hisz, és mindent remél. Ez az a szeretet, amely kiáradt a szívünkbe és amely reménységet ad nekünk.

Most egy pillanatra lapozzunk vissza a Róma 5-höz, és nézzük meg Isten szeretetének a leírását, amely itt található. A 6. verstől a 10. versig. Isten szeretete Krisztusban jelent meg, és abban, hogy Krisztus meghalt értünk. És ne felejtsetek el, hogy ez Isten teljes szeretetének

a megnyilvánulása, amely az Atyában, a Fiúban és a Szellemben van. A 6. verstől: „*Valóban, amikor még erőtlenekek voltunk, még idejében halt meg Krisztus értünk, istentelenekért. Hiszen még az igazért is alig halna meg valaki, bár a jóért talán még vállalja valaki a halált. Isten azonban abban mutatta meg rajtunk a szeretetét, hogy Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor bűnösök voltunk. Ha tehát már most megigazított minket az ő vére által...*” Figyeljétek meg ezt a csodálatos kifejezést: megigazított az ő vére által. „...*még inkább meg fog menteni minket a haragtól. Mert ha akkor, amikor ellenségei voltunk, megbékéltetett minket az Isten önmagával Fia halála által, akkor miután megbékéltetett, még inkább üdvözíteni fog élete által.*” Ebben a szakaszban Pál négy különféle leíró jellegű szót használ annak jellemzésére, hogy milyenek voltunk, amikor Jézus meghalt értünk. Ennek alapján felmérhetjük Isten szeretetét. Ha megnézik a 6. verset, tehetetlenek voltunk. Semmit sem tehattunk saját magunkért, vagy azért, hogy megváltoztassuk a helyzetünket. A 6. vers végén az áll, hogy istentelenek voltunk. 8. vers: *Isten azonban abban mutatta meg rajtunk a szeretetét, hogy Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor még bűnösök voltunk.* És a 10. versben: *Mert ha akkor, amikor még ellenségei voltunk...* Ez Isten szeretetének a teljes mértéke, hogy Krisztus meghalt értünk, amikor még tehetetlenek, istentelenek, bűnösök és Isten ellenségei voltunk. Szerintem ez az a szó, amelyet a leggyakrabban rosszul használnak. Agapé. Ez az isteni szeretet. Feltétel nélküli, nincsenek követelése, Krisztus nem mondta ezt a tanítványainak: ha ezt vagy azt megteszitek, akkor én megfizetem a bűneitek árát. Egyszerűen csak megtette, szabad akaratából. Nem állt nyomás alatt, nem volt köteles megtenni, nem követel semmit. Ez az a szeretet, amelyről Pál itt beszél. Nem követel reagálást. Nem szab feltételeket. Egyszerűen csak szeret.

És végül... mondanom kell, milyen még? Ellenállhatatlan. Ez a legnagyobb erő a világegyetemben. Ha eljutunk a saját erőnk, ügyességünk és szakértelmünk végére, akkor a rendelkezésünkre áll a legnagyobb erő, ami valaha is létezett. Ez Isten szeretetének a mértéke. A szeretet soha el nem fogy, soha el nem múlik, mindent elvisel, mindent hisz, mindent remél, mindent elvisel. Időnként hajlamosak vagyunk úgy gondolkodni, hogy a szeretet valami gyenge és szentimentális dolog, és azt gondoljuk, hogy azok, akik a szeretetről beszélnek, gyenge emberek. Ez a szeretet teljes félreértelmezése. Hadd ismételjem meg: Isten szeretete a legnagyobb erő a világegyetemben. És Isten nem azt mondja, hogy ő ma ad egy keveset a szeretetéből, ha fokozatosan megjavulsz, hanem azt mondja, hogy a megkeresztelkedsz Szent Szellemmel, ha jól értelmezem a keresztség fogalmát, akkor kiárasztja rád a teljes szeretetét. Ez a helyzet. Azt olvassuk János evangéliumának 1. fejezetében, hogy Isten nem mérték szerint adja a Szellemet. Nem mér ki fejadagokat, nem mondja azt, hogy te ennyit érdemelsz, csak ennyit kapsz, hanem kiárasztja a teljes szeretetét. Azt elmondhatom, hogy én Isten helyében ezt nem tenném. Én biztosan szabnék feltételeket, követelményeket, és ezt mondanám: ha egy kicsit jobban teljesítesz, ha felmutatsz némi fejlődést, akkor majd kapsz belőle. Elmondhatom, hogy Isten helyében és soha nem mentettem volna meg magamat. Soha nem hittem volna, hogy én üdvösséget kapok. Amikor visszatértem a Cambridge-i Egyetemre, miután sok évig szolgáltam a brit hadseregben, beszélgettem néhány emberrel, akiről tudtam, hogy keresztények. Korábban soha nem beszéltem velük. Megkérdeztem tőlük: miért nem beszéltetek nekem soha az Úrról? Ezt felelték: túl rossznak tartottunk téged. Nagyon örülök annak, hogy Isten nem tartott engem túl rossznak.

Most fejezzük be a hit által történő megigazulás utolsó tapasztalati megnyilatkozásával. Olvassuk el a 11. verset. Ez a csúcspont. „*Sőt, ezenkívül dicsekszünk, ujjongunk is...*” Figyeljétek meg, hogy megint az ujjongás szót használja. Mennyire tudtok ujjongani? Olyan sokat, mint amennyit Pál beszél róla ebben a szakaszban? „*Sőt ezenkívül*

még dicsekszünk is az Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki által már most megnyertük a megbékélést.” Mi a csúcspont? Örvendezés, ujjongás, miért? Nem valami tapasztalatért, vagy ajándékért, nem is valami áldásért, hanem magáért Istenért. Ez az, amire Dávid emlékezteti magát a 43. zsoltárban. Lapozzunk egy pillanatra a 43. zsoltárhoz, és olvassuk el Dávid szavait. Dávid valóban nagyon szorult helyzetben volt. Nagyon rossznak érezte a helyzetét. Ezt mondja a 43. zsoltár 2. versének a végén. „Miért kell gyászban járnom ellenség háborgatása miatt?” Aztán válaszol is a saját kérdésére, hogy miért kell gyászban járnia és szorult helyzetben éreznie magát. Azért, mert az ellenség szorongatja. Legtöbbször ez ennek a helyzetnek az oka, amikor gyászolunk. Mi a megoldás? Felkiált Istenhez. „Küldd el világosságodat és igazságodat, azok vezessenek engem, vigyenek el a te szent hegyedre és hajlékaidba. Hadd menjek be Isten oltárához, vigasságos örömömnek Istenéhez, és hadd dicsérjelek téged citerával, Isten, én Istenem.”

Mi volt Dávid öröme? Maga Isten. Ez volt a legnagyobb öröm Dávid életében. Amikor szorult helyzetben volt, amikor számkivetettnek érezte magát és nem tudta, merre forduljon, akkor ezt mondja: odamegyek az oltárhoz, az áldozat helyéhez, és ezt mondja: leteszem az életemet Isten oltárára, odaadom magam, lemondok saját magamról, minden fenntartás nélkül. És megismerem őt mint legnagyobb örömet. Ez a keresztény élet célja. Amint folytatjuk a Római levél tanulmányozását, a 8. fejezet végén látni fogjuk, és ide akarunk eljutni, hogy ez a sorsunk. Nem kevesebb, mint maga Isten. Itt most felértünk egy kis hegycsúcsra, ahol egy pillantást vethetünk a célunkra, ahova el akarunk jutni. Még nagyon sok völgyön át kell kelniünk, hogy odáig eljuthassunk, de a Róma 5:11-ben a távolban látjuk a célunkat. Egy csillogó hegycsúcsot, amely maga Isten, a mi örömünk.

*****

Az előző alkalom során áttanulmányoztuk a Római levél 5. részének első felét, amely zarándokutunk hatodik szakasza, és a hit által történő megigazulás öt tapasztalati eredményéhez vezetett. Az öt eredmény, amelyet közösen áttanulmányoztunk, a következő volt: 1. Békesség Istennel, 2. Hozzáférés a kegyelemhez, amely megnyugszik rajtunk, 3. Örvendezés Isten dicsőségének reménységében, 4. Örvendezés a nyomorúságokban, illetve azért, amit a nyomorúságok bennünk eredményeznek, hányan tudtok erre áment mondani? És 5., a csúcspont, örvendezés magának Istennek.

Ma továbblépünk, és a Római levél 5. részének második felét fogjuk elolvasni. Ez zarándokutunk hetedik szakasza, és ez a címe: Ádám és Jézus összehasonlítása. Előre be kell vallanom, hogy itt találjuk Pál azon szavait, amelyek a legközelebb állnak a Talmudhoz. Nem azonos ez a szakasz a Talmuddal, de nagyon közel áll hozzá. Ez a legintenzívebb és legkoncentráltabb érvelés, ami a Bibliában bárhol is megtalálható. És előre bevallom, hogy egyáltalán nem könnyű megérteni. De erőseknek és bátraknak kell lennünk ahhoz, hogy elfoglalhassuk a földet. Olvassuk tehát a Római levél 5. rész 12. versétől, amely szintén a jellegzetes „azért” szóval kezdődik. *„Ahogyan tehát egy ember által jött a bűn a világba, és a bűn által a halál, úgy minden emberre áterjedt a halál azáltal, hogy mindenki vétkezett. Mert a törvényig is volt bűn a világban, bár a bűn nem róható fel, ha nincs törvény. Mégis úrrá lett a halál Ádámtól Mózesig azokon is, akik nem Ádám vétkéhez hasonlóan estek bűnbe. Ő pedig előképe az eljövendőnek.”* Vagyis Jézusnak. Először is figyeljük meg, hogy Pál rámutat két szakaszra az időben. Ezek egymást követik. Az első Ádámtól Mózesig, amikor nem volt Istentől adatott törvénye az emberiségnek. Isten csak egyetlen parancsot adott Ádámnak, egy tiltó parancsot, de nem adott törvényt. És Ádám vétkétől kezdve nem volt a földön Istentől kapott törvény, egészen Mózesig. Tehát Ádámtól Mózesig terjed az az időszak, amikor nem volt isteni törvény. Mózessel kezdődik a mózesi törvények időszaka. Utána következik Jézus eljövetele, és a János 1:17 ezt mondja: a törvény Mózes által adatott, ez egy nagyon fontos kijelentés, az egész törvény, a teljes törvény, a komplett rendszer egyetlen időpontban, egyetlen emberen, Mózesen keresztül adatott. A törvény Mózes által adatott, de a kegyelem és az igazság Jézus Krisztus által jött el. Soha nem szabad elfelejteni, amikor valaki a törvényt tanulmányozza, hogy a törvényt az emberiség egészen kicsi része kapta, talán 3 millió ember, a történelem adott pontján, ezenkívül kizárólag egyetlen földrajzi helyen lehet teljes mértékben betartani. Izrael földjén. Mert a törvény jelentős része arról szól, hogy meg kell tenni bizonyos dolgokat, amelyeket csak Izraelben lehet megtenni. Ki kell jelentenem, és lehet hogy vannak kérdéseitek ezzel a kijelentéssel kapcsolatban, de a törvény soha nem adatott a pogányoknak. Tehát egy konkrét periódussal foglalkozunk, az emberiség meghatározott részében.

Mégis ez a legfontosabb csoport az emberiség számára, mert a megváltás teljes célja ettől a kicsi nemzettől, Izraeltől függött. Pál azt mondja, hogy Jézus volt az a tökéletes minta, amely kezdetben Ádámban jelent meg. Ádám kapott egy parancsolatot, és ő abban a kertben, amelyben ott volt minden, amelyre csak a szíve vágyakozhatott, megszegte ezt a parancsot. Jézus azt a parancsot kapta az Atyától, hogy tegye le az életét az emberiségért, és egy kertben a Gecsemáné kertjében, ő elfogadta ezt a parancsot és engedelmeskedett. Van tehát egy szoros párhuzam Ádám és Jézus között. Annak érdekében, hogy teljesebben megérthessük ezt a párhuzamot, szeretném, ha velem együtt megkeresnétek az 1. Korinthusi levél 15. részét. 45. és 47. vers. 1Korinthus 15:45 és 47. Ez az a fejezet, amely a feltámadással foglalkozik, de mi most nem megyünk bele ennek részleteibe. *„Így is van megírva: Az első ember, Ádám, élő lélek lett, az utolsó Ádám életadó szellem lett.”* Van itt két kontraszt, az első és az utolsó Ádám között, valamint az élő lélek és az életadó szellem között. Aztán a 47. versben ez áll: *„Az első ember földből való, földi, a második ember, az Úr, mennyből való.”* Én úgy látom,

hogy Pál két címet ad itt Jézusnak, először is az utolsó Ádámnak nevezi őt, utána pedig a második embernek. Gyakran hallom, hogy Jézusra úgy hivatkoznak, hogy ő a második Ádám. De szerintem Pál nem erről beszél. Először is beszél az utolsó emberről, bocsánat, az utolsó Ádámról, utána pedig a második emberről.

Amikor Jézus meghalt a kereszten, az utolsó Ádámként halt meg. Benne kihalt az ádám faj teljes gonosz öröksége. Amikor Jézust eltemették, akkor ezt az örökséget is eltemették. Még a leggonoszabb későbbi generációkra is kiterjedt ez az áldozat, mert ez van megírva a zsidók 9:14-ben: *az örökkévaló Szellem önmagát áldozta fel ártatlanul Istennek.* Tehát az örökkévaló Szent Szellem által, akinek a létezése időtlen, Jézus magára vette mindazt a szörnyű örökséget, amelyet az egész ádám faj, ezzel együtt mi magunk is, felhalmozott, és leszámolt ezzel az örökséggel. Elintézte. Amikor Jézus meghalt, ez az örökség is meghalt, amikor Jézust eltemették, ezt is eltemették. Véglegesen és tökéletesen leszámolt ezzel az örökséggel. Aztán amikor feltámadt a halálból, ő lett a második ember. Egy teljesen új faj feje. Az Immánuel-faj, az Isten-ember feje. Péter ezt mondja első levelében: Isten újonnan szült minket élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által. Jézus feltámadt a halálból, és a benne vetett hit által mi is feltámadtunk a halálból. Feltámadtunk a bűn halálából, az ádám átokból, hogy egy új faj tagjai legyünk, amelynek feje Jézus. Ez a Kolosséi levél első fejezetében olvasható, ahol Pál Jézusról beszél, és őt kijelentést tesz az ő örökkévaló természetéről. Kolossé 1: 15-től kezdve. A 18. versben két kijelentést tesz Jézus megváltó munkájáról. Kolossé 1:18. *„És ő a feje a testnek, az egyháznak, aki a kezdet, elsőszülött a halottak közül, hogy mindenekben ő legyen az első.”*

Tehát Jézus a test, vagyis az egyház feje, az elsőszülött a halottak közül, ő az, aki elsőként feltámadt egy teljesen új életre. Ez a fajta élet soha nem létezett, illetve nem nyilvánult meg a világegyetemben, mielőtt Jézus feltámadt a halálból feltámadott életre. De ő feltámadt mint a test feje. Újjászületett a halottak közül. Gyönyörű ez a kép. Amikor a baba megszületik, akkor általában a feje jelenik meg először, és amikor láthatóvá válik a feje, akkor tudjuk, hogy a teste is jön. Ebben a születésben a fej, Jézus jelent meg először. Az ő feltámadása a mi feltámadásunk garanciája. Ő tehát először is az utolsó Ádám, annak kellett lennie, hogy leszámolhasson gonosz örökségünkkel. Utána fel kellett támadnia a halálból, hogy a második ember legyen, egy teljesen új faj feje, amely korábban soha nem létezett. Ez tehát Ádám és Jézus összehasonlításának lényege.

Utána következik a részletes érvelés, és ennek megértéséhez nagy összpontosítás szükséges. Én már megszoktam ezt a fajta érvelést, de ennek ellenére sem találom könnyűnek. Ha először gondjaid vannak a megértésével, ne csüggedj el, olvasd el újra meg újra. Pál azt mondja, hogy vannak hasonlóságok Ádám és Jézus között. Ennek a hasonlóságnak két aspektusa van. Bizonyos szempontok alapján Jézus olyan volt, mint Ádám, míg más szempontok alapján teljesen más volt. Pál először a különbségekkel foglalkozik, utána rámutat azokra a szempontokra, amelyek szerint Jézus olyan volt, mint Ádám. Én úgy döntöttem, hogy megfordítom a sorrendet, mert úgy gondolom, hogy egyszerű értelmünknek könnyebb lesz, ha először a hasonlóságokkal foglalkozunk, mielőtt megnéznénk az eltéréseket. Ha tehát követitek a vázlatot, ezt láthatjátok a fejcím alatt: hasonlóságok Ádám és Jézus között. Két igevers van itt megjelölve. A 18. és a 19. vers. Remélem, tudtok követni. Most olvassuk el a Római levél 5. részének 18. és 19. versét. *„Mármost, ahogyan egynek a vétke lett minden ember számára kárhozattá, úgy lett egynek az igazsága minden ember számára az élet megigazulásává.”* Az összehasonlítás tehát így hangzik: Ádám egyetlen engedetlensége kárhozattá szerzett a tőle származó teljes faj számára. Kapott egy parancsot,

megszegte, belépett a bűn, a bűnt a halál követte, aztán a bűn és a halál eljutott Ádám minden leszármazottjára, minden jelenlévővel együtt.

De Jézus az igazság egyetlen cselekedetével megszerezte a lehetőséget a megigazult életre minden ember számára. Az igazság egyetlen cselekedete az volt, hogy feláldozta saját magát a kereszten. Ez a szó, hogy az igazság cselekedete, nagyon fontos, mert még találkozni fogunk vele, a Római levél 8. rész 4. versében, ahol ezt mondja: a törvény jogos követelménye beteljesülhessen bennünk. Nem akarok a 8. részre ugrani, ez csak egy megjegyzés volt. Szerepel még a Jelenések könyvének 19. részében is, a 8. versben, ahol ezt olvassuk: a fehér gyolcs a szentek igazságos cselekedetei. Ez a szó tehát egy igazságos cselekedetet jelent, amely beteljesíti Isten követelményét. És kereszttáldozatával, egyetlen igazságos cselekedetével Jézus teljesítette Isten követelményét, és lehetővé tette azt, amit Pál az élet megigazulásának nevez. Már találkoztunk a megigazulás szóval és már nem ijedünk meg tőle. Vannak, akik unalmas teológiai kifejezésnek tartják ezt a szót, de most felfedezhetik, hogy ez az egyik legizgalmasabb szó a Bibliában. A megigazulás jelentése: felmentés, nem bűnös, igaznak tekinteni, megigazítani, az ember olyan igaz, mintha soha nem vétkezett volna. Jézus tette ezt lehetővé az ő áldozatával. És mivel ő lehetővé tette, hogy Isten igaznak tekintsen minket, azt is lehetővé tette, hogy elfogadjuk az életet. Feltétlenül látnunk kell, a Római levélben végig, hogy Isten soha nem ad életet és más áldásokat a nem igazaknak. A megváltás első követelménye a megigazulás, utána Isten ki tudja árasztani ránk áldásait. Az igaz Isten soha nem fogja megáldani a nem igazakat. Tehát a megigazulás a legelső kérdés. Ezért ez a legfontosabb témája a Római levélnek.

Ez az Ádám és Jézus közötti hasonlóság egyik szempontja. Ádám egyetlen tettével kárhoztatást idézett elő, Jézus az engedelmség egyetlen cselekedetével megnyitotta a megigazulás lehetőségét. A kárhoztatás és a megigazulás egymásnak ellentéte. Aztán a 19. versben ez áll: *„Mert ahogyan az egy ember engedetlensége által sokan lettek bűnösökké, úgy az egynek engedelmsége által is sokan lettek igazakká.”* Ez a hasonlóság következő szempontja. Ádám egyetlen engedetlensége által sokan, minden leszármazottja bűnössé lett. De Jézus egyetlen engedelmsége által mindenki, aki hisz benne, megigazul. Az összehasonlítás nagyon fontos, mert azok az emberek, akik Ádám bűnének következtében bűnösök lettek, velünk együtt, nem egyszerűen valami címke szerint bűnösök, hanem természetük és tetteik szerint. Hasonló módon amikor a Jézusba vetett hit által megigazulunk, ez nem csak azt jelenti, hogy Isten új címkét ragaszt ránk, és leveszi a „bűnös” feliratú címkét, hanem természetünk és tetteink szerint leszünk igazak. Ahogyan Ádám engedetlensége miatt valamennyien bűnösök lettünk, pontosan ugyanilyen módon, Krisztus engedelmsége valamennyiünket meg tud igazítani. Nem csak elméletileg, nem csak teológiailag, hanem az életmódunkban is. A bennünk lévő természet szerint is.

Ez volt az Ádám és Jézus közötti hasonlóság két szempontja. Továbbra is nagyon figyeljetelek, folytatjuk a különbözőség három szempontjával. Most visszalépünk egy kicsit, remélem, működni fog ez a módszer, nekem ez egyszerűbbnek tűnik, ha nincs elég időnk, egyszerűbb, ha először a hasonlóságokat nézzük meg, és csak utána az eltéréseket. Lépünk vissza a 15., 16. és 17. vershez. Mindegyik versben van egy eltérés. 15. vers. *„De nem igaz az, hogy amilyen a vétek, olyan a kegyelmi ajándék is. Mert ha annak az egynek a vétke miatt sokan haltak meg, az Isten kegyelme és ajándéka még inkább kiáradt az egy ember, a Jézus Krisztus kegyelme által sokakra.”* Pál ezt mondja: van itt egy nagy különbség. Mert Ádám egyetlen engedetlenségének következményei mindenkire elhatottak, de valamennyien hozzátettük ehhez a saját engedetlenségünket. Ezzel ellentétben Jézus az engedelmség egyetlen cselekedetével megnyitotta a megigazulás lehetőségét, és ehhez nekünk semmit sem

kell hozzátennünk. Mindent Jézus intézett el. Tehát Ádám bűnéhez hozzáadódott a mi bűnünk, de Jézus igazsága különleges, egyetlenszerű, és ehhez semmit sem kell hozzátennünk. Ez az összehasonlítás első szempontja. Másodszor, a 16. vers ezt mondja: *„És az sem igaz, hogy a kegyelmi ajándék ugyanolyan, mint az első ember bűnbeesése. Az ítélet ugyanis egyetlen eset folytán vitt a kárhozatba, a kegyelmi ajándék viszont sokak bűnéből vitt megigazulásra.”* Látjátok a különbséget? Ádám egyetlen engedetlensége kárhozzátást hozott az egész fajra. De Jézus áldozata és igaz cselekedete lehetővé tette mindenki számára, hogy megigazuljon számtalan engedetlen cselekedetből. Ádám esetében az engedetlenség egyetlen cselekedete zúdította ránk a katasztrófát, de Jézus engedelmességének egyetlen cselekedetével lehetővé tette valamennyiünk számára, hogy bocsánatot nyerjünk számtalan engedetlen cselekedetünkre. Látjátok a különbséget? Ha most nem értitek, elmélkedjete ezen, imádkozzátok, hogy megértsétek, ott van a vázlatunkban, és ha szükséges, akkor vegyétek meg a kazettát. Hiszem, hogy meg fogjátok érteni. Nekem évekbe telt, mire megértettem ezeket az igeverseket. Ha nem értitek meg azonnal az egészet, amikor végigfutunk ezen a szakaszon, akkor újra meg újra fussatok neki ennek az akadálnak. Ahogyan a franciák mondják: vonulj vissza, hogy jobban tudj ugrani.

Most olvassuk el a 17. verset, ez a harmadik különbség. *„Ha pedig az egynek vétke miatt lett úrrá a halál az egy által, akkor azok, akik bőségesen kapják a kegyelem és az igazság ajándékát, még inkább fognak uralkodni az életben az egy Jézus Krisztus által.”* Ennek a versnek a jelentése annyira pontos, hogy nem is tudom, hogyan tudnám másként megfogalmazni. Ádám egyetlen engedetlensége által a halál az egész faj felett uralkodott. Valamennyien alá vagyunk vetve a halálnak. Az ige azt mondja, hogy Jézus eljött azokhoz, akik a halál országában és sötétségében ültek. Ez az egyik letragikusabb kifejezés a Bibliában. Ebben az állapotban volt az egész emberi faj. A halál országában és árnyékában ült. Ült, nem mozgott, nem volt menekülési lehetőség. Aztán ezt mondja az evangélium: világosság támadt felettük, kizárólag Isten szuverén cselekedete miatt. Mi, akik a halál országában és árnyékában ültünk, semmit nem tehattünk annak érdekében, hogy legyen világosság. Nem igényelhetjük a fényt, Isten szuverén kegyelme és irgalma miatt ragyogott fel a fény.

A halál tehát királyként uralkodott. Úgy mondadám, hogy zsarnokként uralkodott az egész faj felett. De azok, akik bőségesen kapjuk Krisztus bőségét... olyan szép ez a kifejezés. A bővölködés, a bőség volt Pál egyik kedvenc szava, és én is nagyon szeretem. A bőség azt jelenti, hogy több mint elegendő. Azt szoktam mondani, hogy három szint létezik. A nélkülözés, az elégség és a bővölködés. Ha háziasszony vagy, és elmegy vásárolni az élelmiszerboltba, és ki tudja mi mindenre van szükségetek manapság, legyen mondjuk 100 dollár, ezt a feleségem jobban tudja. A lényeg az, hogy 100 dollárra van szükséged, de neked csak 80 dollárod van, akkor szűkösen fogsz vásárolni. Ha 100 dollárra van szükséged és van 100 dollárod, akkor pont annyit vásárolsz, mint amennyire szükséged van. De ha 100 dollárra van szükséged, és neked 120 dollárod van, akkor bőségesen fogsz vásárolni. Úgy van. Több mint elég. Tehát nem egyszerűen kegyelemben részesülünk, hanem bőségesen kapjuk a kegyelmet, többet kapunk belőle, mint amennyire valaha is szükségünk lehet. Mindenre elegendő, és még marad is bőségesen. De nem csak hogy bőségesen kapjuk a kegyelmet, hanem a megigazulás ajándékát is megkapjuk. Ezt újból szeretném kihangsúlyozni. Ez a fajta igazság ajándék. Kizárólag hit által lehet megszerezni. Nem tudjuk megszolgálni, soha nem leszünk rá méltók, csak egyetlen módon lehet megszerezni. Hit által. Csak így lehet megkapni.

Amikor megkapjuk a bőséges kegyelmet és a megigazulás ajándékát, akkor megszabadulunk a Sátán országából és Jézus átvisz minket Isten országába, de Jézus nagyon más, mint az ördög. Az ördög zsarnok. Mindenki felett uralkodik, senkivel sem osztja meg az uralmát. De Jézus, a Király, meghív minket, hogy uralkodjunk vele együtt. Ez már valami, ugye? Ne felejtsetek el, hogy nemcsak az eljövendő világról van itt szó, hanem most, ebben az életben is uralkodunk vele együtt, most, ebben a világban, ebben az életben. Arra kaptunk elhívást, hogy együtt ülünk a trónon Jézussal. Csodálatos igazság ez. Hadd mutassam meg nektek az Efézusi levél 2. részét egy pillanatra. Lehet, hogy ezt már elolvastuk, de akkor még egyszer elolvassuk, érdemes. Efézus 2., 4., 5. és 6. vers. *„De az Isten gazdag lévén irgalmasságban, az ő nagy szerelméből, amellyel minket szeretett, Minket, akik halottak voltunk bűneink miatt, megelevenített Krisztussal együtt (kegyelemből tartattatok meg). És vele együtt feltámasztott és ültetett mennyei helyekre, Krisztus Jézusban.”* Figyeljétek meg, hogy mindez múlt időben van, nem jövő időben. A Jézussal való azonosulásunk miatt Isten életre keltett minket vele együtt, feltámasztott minket vele együtt, de ne álljatok meg a feltámadásnál. Ez csodálatos, de nem megállóhely. A megállóhely a trón. Az új angol bibliafordítás ezt mondja: Isten trónra emelt, megkoronázott minket vele együtt. Mi a kulcsszó, emlékeztek, mit mondtam? Azonosulás. Először Jézus azonosult velünk, utána hit által azonosultunk vele mindenben, ami a halálát követte. Eltemettek vele együtt, a keresztségben, ezt ne felejtsetek el. Amikor eltemettek minket, ezzel majd a 6. részben foglalkozunk, amikor eltemettek minket, akkor Isten megelevenített bennünket, feltámasztott és trónra emelt, és Jézus ezt mondja: Gyertek, és üljétek velem együtt a trónra, osszátok meg velem a trónt. Ezt nevezem én bővülködő kegyelemnek. Jób könyve azt mondja, hogy Isten felemeli a szegényt a lejtőről, és népének fejedelmei mellé helyezi. Tudjátok, én hol voltam, amikor Isten felemelt engem? A lejtőn voltam. De Isten felemelt, megszabadított, megváltott, és megkért, hogy üljek mellé a trónra. Ez a kegyelem. Ezt csak kegyelemnek lehet nevezni.

Most térjünk vissza az utolsó két vershez, az 5. részben. 20. és 21. vers. *„A törvény pedig közbejött, hogy megnövekedjék a véték.”* Ezen talán meglepődtök, de a 7. részben majd visszatérünk rá, foglalkozunk ezzel a kérdéssel. Azért jött a törvény, hogy tisztában legyünk bűnös természetünkkel. *„De ahol megnövekedett a bűn, ott még jobban kiáradt a kegyelem.”* Itt is a bővülködő kegyelemről beszél. *„Hogy amiképpen úrrá lett a bűn a halál által, úgy uralkodjék a kegyelem is az igazsággal az örök életre Jézus Krisztus, a mi Urunk által.”* Nem is tudom, hányszor használja itt Pál a „kegyelem” szót. De az biztos, hogy sokszor. Csak arra van időnk, hogy a Kolosséi levélhez lapozzunk. 1. fejezet, és olvassuk el a 12. és 13. verset. Bocsánat, 13. és 14. vers. *„Aki (vagyis az Atya) megszabadított minket a sötétség hatalmából (ahol voltunk, a sötétség birodalmában), és átvitt az ő szeretett Fiának országába. Őbenne van a mi váltságunk az ő vére által, bűneink bocsánata.”* Ezt teszi a megváltás. Kiemel minket a sötétség birodalmából, a Sátán királyságából, és áthelyez minket Isten országába, és leültet a trónra az Úr Jézus Krisztussal együtt. Uralkodunk vele együtt az életben, és ez egészen biztosan bővülködő kegyelemre utal.

További tanulmányozásra javasoljuk „Az első és az utolsó Ádám” és „A kereszt teljessége” című sorozatot. További információkért, valamint Derek Prince kazettáinak és könyveinek teljes listájáért vegye fel a kapcsolatot a Derek Prince Ministries legközelebbi irodájával.